

Elke denkbare emotie rond water omgezet in danstheater

Dans

'Splash!' van Meekers, kindervoorstelling 6+, concept en choreografie: Arthur Rosenfeld. Tournee t/m 21/11, reprise in 2011. www.meekers.nl

In de openingsscène van 'Splash!' staan de dansers heerlijk te poedelen. Met twee voeten in een emmerwassen ze zich achter de oren, ze schrobben hun ellebogen en poetsen de snoet. Er komt geen druppel water aan te pas, toch gaan we helemaal mee in deze speels gechoreografeerde waterpret.

Water, water en nog eens water spoelt denkbeeldig door de nieuwe kindervoorstelling (6+) van Meekers door Arthur Rosenfeld, waarin de verbeelding, van jong én oud, op volle toeren draait.

Een meubel, links op het toneel, heeft wel wat van de water-en-zandtafel die de kinderen van school zullen kennen. Hele werelden worden daaraan gecreëerd. Zandvormpjes, die een danser aan het meubel bakt, worden in *realtime video* via uitvergroete projecties tot woestijnproprietie opgeblazen. Dat merkt een danseres als ze na veel rondjes rennen haar dorst wil lessen, en er geen water voorhanden is. Als gestrande Saharanomaden kruipen de dansers naar een bron, die fata morgana blijkt. Een woeste regendans dan maar, om de watergoden gunstig te stemmen. Als die in hun goedheid beschikken welgeteld één flesje mineraalwater uit de hemel te doen neerdalen, als

UNHCR in crisisgebied, mondt dat uit in een gevecht om het schaarse nat. De scène wordt omkleed met luchtigheid, toch is duidelijk: zonder water geen leven.

Elk denkbare emotie rond water wordt in danstheater omgezet, geabstraheerd en toch verhalend, zonder een druppel stichtelijkheid. Leuk en vrolijk heeft altijd een tegenhanger, aan sprookjes doet Meekers niet. De branding zorgt voor plezier rondom koudwatervrees. Met opgestroopte broekspijpen springen de dansers weg voor elke denkbeeldige golf die aan komt rollen. Maar als er een heel grote tsunamigolf aan de kim opdoemt, moeten ze rennen voor hun leven.

Ook filosofische bespiegelingen op een betere wereld worden niet geschuwd. Water bracht ons voort, verbeeld middels een gedanst evolutionair proces van amfibie, naar vis tot visser. Deze schroomt echter niet de bron van eigen leven tot de laatste vis leeg te vissen. De waterbak van de speeltafel kleurt, uitvergroet op scherm, bloedrood.

Gelukkig komt na regen zonneschijn. Na een echte regenbui, druppelend uit de toneeltoren, ontstaat een waterballet dat zijn weerga niet kent. Slidings over de natte vloer, sprongen en buitelingen in het 'zwembad' dat daarnet nog als vlot voor drenkelingen fungeerde. Natuurlijk ontbreekt dan het beruchte 'bommetje' niet. En de rillende onderlip als de waterpret ten eind.

Sander Hiskemuller